

Vajon jól imádkoztunk-e? Benyomások az ötvenéves érettségi találkozóról

Istennek hála, az 1970-ben végzett IV.B osztály – többszöri lemondás, rengeteg e-mail, telefonmegyeztetés után – végre megtarthatta 50 éves érettségi találkozóját az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégiumban augusztus 7-8-9-én. 1966-1970 között voltunk a Franka diákjai, a szocializmus idejében, amikor szüleinknek ezért gúny és megvetés, munkahelyükön hátrányos megkülönböztetés volt a rendszer ajándéka, és tandíjfizetés az ingyenes oktatás helyett.

A hála kevés, hogy ezt megköszönjük. 38-an érettségiztünk, most 22-en és 8-an (akik már előre siettek a másvilágba, és mi mindig velünk együtt lévőnek tekintjük őket) megilletődve álltunk a mostani porta előterében, és kerestünk valamit, a mi korunkban a márvány asztalon álló Szt. Antal szobrot. A szent alakja fogadott minket érkezéskor, engedett utunkra távozáskor, akinek lába fejét koptatásig simogatva mondtuk: te még mindig itt vagy Tóni bácsi, nem mész haza?

A kollégiumban 80 személyes hálóban éltünk, 12 csapból folyt a hideg víz a bádóg mosdóba.

50 év után első közös utunk az ismerős folyosón a diákkápolnába vezetett. Az utazástól, nagy melegtől és meglévő betegségeinktől fáradtan ültünk be a padokba, ahol elcsendesedve hagytuk, hogy emlékeink visszaszáguldjanak a múltba. Hányszor kértük itt a mennyei Atyát és az Ő Édesanyját, hogy aznap ne feleljünk, hogy jól sikerüljön a dolgozat, hogy írjon az a lány, akit megismertünk a tánciskolán, hogy hazamehessünk, hogy vigyenek el a szüleink ebből a börtönből, és itt adtunk hálát minden jóért, ami velünk történt.

Itt adtunk most is hálát, hogy a meglévő bajok és nehézségek ellenére immár tizedik alkalommal, hogy itt vagyunk 5 évente ismétlődő érettségi évfordulón, imádkozunk meghalt osztálytársainkért, tanárainkért, hazánkért és azért a 8 társunkért, akik valamilyen okból most nincsenek velünk. A finom vacsora után az udvaron összegyűlve egyik társunk jóvoltából kiváló, saját termésű révfülöpi bort kortyolgattunk a tiszta, csillagfényes estében-éjszakában, és nosztalgiztunk, mert megszámlálhatatlan emlékünkhöz kötődik ezekhez a falakhoz.

Szombaton 9-kor volt az osztálymisénk, társosztályunkkal közösen, melyet bencés szerzetes pap osztálytársunk A osztálybéli két paptestvérével mutatott be, az orgonán matematika professzor társunk kísérte a szertartást, a mise végén felhangzott a *Ferences induló* (Ifjú szívünkben új nóta száll...), ezt énekeltük egykor és ezt zengjük ma is, kivonulásra pedig zúgott, mint egykor, Bach D-moll toccata és fugája.

A kvadrumban a Szent Ferenc szobornál elkészült a kihagyhatatlan csoportkép, majd felkerestük a tablónkat. Örültünk, hogy annak felújítás óta semmit sem romlott az állapota. Megkoszorúztuk P. Hajdu Antal szeretett és tisztelt osztályfőnökünk falon levő domborművét, és megköszöntük a jó Istennek, hogy őt adta nekünk. A 20. század egyik legnagyobb ferences tanáregyénisége volt. Ferences derűje, hallatlan munkabírása, kiváló szónoki adottsága, tanári példája (szinte mindent tanított) előttünk áll. Korai halála egy csodálatos szerzetesi életpálya végét jelentette, nekünk pedig, akik az egyetlen, négy éven át vezetett osztályunk voltunk, pótolhatatlan, fájdalmas veszteség. Tőle tanultuk meg, hogy nem a bűnök megvallásakor (gyónásakor), hanem az elkövetésükkor kell szégyenkezni. Számtalan, nekünk szánt mondása közül idézve: „*legyen elég a kevés*”, „*amit teszünk, azt tesszük*”, „*a bor az emberbe való, de mértékkel*”, és ő mondta ki először még igazgató korában az 1955-ös ballagáson: „*drága gyöngyvirágos fiaink*”, ami azóta szállóigévé vált. A templom alatt levő kriptában tisztelegtünk egykori tanáraink előtt, többségük itt nyugszik. Megköszöntük a Mindenhatónak, hogy ők tanítottak, neveltek minket – közös imával vettünk búcsút tőlük.

A pihenőnek szánt időben belehallgattunk a jeles alkalmakkor összeálló és játszó, 53 éve alakult Flinstons zenekar előadásában a beatdalokba. Jó volt látni társainkat, gitárral a kezükben, a billentyűk fölé hajolva. Később érdeklődve néztük matematika professzor társunk vetítéssel kiegészített beszámolóját az Afrikában, Botswanában eltöltött hatévi vendégprofesszori idejéről, majd kíváncsian hallgattuk bencés szerzetes társunk *26 év a Vatikánban* című előadását.

Az ízletes és finom ebéd elfogyasztása után következett az osztályfőnöki óra, melyet jelenlétével megtisztelt a mostani igazgató és az egyik fiatal ferences testvér. Rövid, vázlatos osztálybemutató következett: az ország 26 helységéből négyszeres túljelentkezés mellett választottak ki negyvenünket. 38-an tettünk érettségi vizsgát, 4,4-es osztályátlagot elérve, ami akkor országos feltűnést keltett. Ennek ellenére alig vettek fel közülünk valakit, hat osztálytársunkat a műszaki egyetemre. Az évek során aztán csak sikerült a társaságnak legalább negyven diplomát „begyűjtenie”, sok-sok nyelvvizsgát tenni, bár nem mindenkinek sikerült ez. Akadnak köztünk négy diplomával rendelkezők is. Legnagyobb meglepetésünkre két papot is adott a reál osztály. Összesen 72 gyerek született, közülük hatan a Frankában végeztek. Egymásnak nem kellett bemutatkoznunk (mint másutt esetleg ez előfordul), mert mi évente találkozunk több napra.

Az igazgatói tájékoztató után a jelenlegi helyzetről és a jövőről esett szó – őszintén szólva ez több ponton nemigen találkozott a mi iskolához ragaszkodó, jövőről alkotott elképzelésünkkel. Olykor szenvedélyes kérdések hangzottak el, féltve, szeretve iskolánkat. Szívesen látnánk szerzetes tanárokat is a katedrán, hiszen sok egyetemet végzett ferences testvér szívesen tanítana a Frankában. Meggyőződésünk, ha nem lett volna Jeromos atya, Vid atya, Lukács István szalézi atya, Konrád atya, Antal atya, Teodóz atya, Zalán atya, Sándor atya, Félix atya és sorolhatnák még másokat, mi és fölöttünk, illetve alattunk 10 évfolyam tagjai nem értek volna el annyi sikert és jártak volna be eredményes életutat.

A fiatal ferences testvér részletesen kifejtette a ferences nevelés fontosságát a mai viszonyok között (elvált családi háttér, elmaradt katolikus hitoktatás, a keresztség, az áldozás hiánya). Reménykeltő, hogy ő már részt vesz a pedagógiai munkában, nemrégén végzett, most prefektusi feladatokat lát el. Tény, hogy egy egész szerzetesi korosztály maradt ki a tanításból, helyüket világi tanárokkal pótolták.

A végére maradt az *Arany oklevelek* átadása az 50 éves jubiláns osztály tagjainak, iskolánk és az öregdiák-szövetség figyelmes ajándékaként. Köszönet érte. Az estet az ünnepi vacsora koronázta meg, mely bőséges és finom volt. Utána a késői óráig tartó beszélgetés során csak-csak visszatértünk

az osztályfőnöki órán hallottakra, és megállapítottuk: mi a Franka aranykorában voltunk az iskola növendékei. 38 szerzetes paptanár, 8 laikus testvér, 15 szerzetes nővér, a rendi vezetés, a noviciátus és 320 jó képességű diák. Tanáraink közül többen börtönviseltek, megfigyeltek, rendőri felügyelet alatt állók voltak, akik a nap 24 órájában rendelkezésünkre álltak, segítettek és felügyelték a serdülő kamaszból ifjává alakulásunkat, a hitben, a tudásban, a hazaszeretetben való fejlődésünket, és közösséget építettek, mely a mai napig működik. Kisebb csoportban 2-3 havonta látjuk egymást, s mint említettem, az osztály évente találkozik. Ismeretségi körünk, munkatársaink csodálkozva, olykor irigykedve hallgatják megélt élményeinkről és az iskolához való ragaszkodásunkról a sztorikat.

Gyorsan eltelt a két nap, megköszönjük az iskola vezetésének, a ferenceseknek, Kedves Ilona iskolatitkárnak, a konyhai dolgozóknak, takarítóknak és a műszaki dolgozóknak, hogy a vírusjárvány idején is létrejött örömünkre a találkozó.

Vasárnap mise után az oltár előtt – mint 50 évvel ezelőtt Antal atyával búcsúzkodva – így imádkoztunk: „*Mennyei Atyánk, ki élet-halál ura vagy, kinek tudta nélkül hajunk szála sem görbülhet vagy eshet le a földre, add, hogy közülünk egy se vesszen el, és az örök életben újra találkozzunk.*” Vajon jól imádkoztunk-e?

Molnár János (1970/B)